

متن پرسش

با سلام. لطفا در صورت امکان به هر ۴ سؤال به تفصیل و حوصله ی زیاد پاسخ بفرمایید. (۱) در بحث "روزه عامل آزادی از تعلق ها و وهم ها" به سفره ی ساده تأکید فرموده بودید. من کوچکترین فرزند خانواده هستم و نقشی ندارم. سفره های ما رنگین و پدر در بیاور است. وظیفه ی سلوکی چیست؟ (۲) در "صباح الشریعه" صفحه ۴۳۶ (باب نیکی کردن به پدر و مادر) می خوانیم که یکی از شروط نیکویی به آن ها این است که آن ها ما را ترغیب نکنند: "مِنَ الرَّهْدِ إِلَى الدُّنْيَا"، که در این صورت به گفته حضرت صادق (ع): "...فَمَعْصِيَتُهُمَا طَاعَةٌ وَ طَاعَتُهُمَا مَعْصِيَةٌ". آیا رفتن به مهمانی یا بیرون یا افطاری از این قبیل موارد نیست درحالی که وقت گران بهای ما به غفلت هدر می رود؟ ممکن است عده ای هم ناراحت شوند. ضمن این که سفره های آنان شدیداً رنگین و پرچنگال است. حد و مرزها چیست؟ خواهشمندم هیچ ملاحظه ای نفرموده و حق مطلب را ادا بفرمایید. (۳) متأسفانه مادرم به دلیل بیماری نمیتواند روزه بگیرد و طبق دستور پزشک در طول روز باید بسیار میوه هایی از قبیل خیار میل بفرمایند. تا قبل از این که بحث مذکور در فوق از شما را گوش بدهم، سعی داشتم هنگامی که روزه هستم همیشه "من" برای مادرم خیار را رنده کنم و شربت و ... و گلاب به آن اضافه کنم تا خودم به خوردنش تحریک شوم یا هوسم شود اما چون روزه ام نخورم تا مخالفت هوای نفس کرده باشم چون در غیر این صورت در روز ونیز افطارچندان میلی به خوردن نداشتم پس مخالفتی هم در کار نبود در صورتی که برکات زیادی از نخوردن لقمه ای که انسان مایل به آن است نقل شده است تا جایی که شما در مباحث روزه فرمودید چیزی از آن محبوب تر برای خدا نیست. اما با گوش دادن بحث شما به خوب بودن این کار شک کردم. و گفتم نکند اثر معکوس داشته باشد. نظر شما چیست؟ لطفاً سریعا جواب بفرمایید. (۴) یک نصیحتی به بنده کنید. از این که وقت گران بهایتان را در اختیار پاسخ به سؤال ما گذاشتید سپاسگذارم و دعا کنید که انشاءالله خداوند را شاکر باشم.

متن پاسخ

باسمه تعالی، علیک السلام: ۱- جواب ساده و مفصل سؤال اول شما یک کلمه است و آن این که یک غذا را از آن سفره ی رنگین انتخاب کنید و کاری به بقیه ی خورش ها نداشته باشید. زیرا امام صادق «علیه السلام» می فرمایند: ما همه چیز می خوریم، ولی هر بار یک نوع غذا می خوریم. ۲- بدون ملاحظه عرض می کنم؛ تا آن جایی که امکان همراهی دارد با آن ها همراهی کنید، ولی آن جایی که آن ها می خواهند وقت های اضافی خود را از بین ببرند و شما وقت اضافی ندارید تا بخواهید در کنار

آن‌ها از بین ببرید، همراهی نکنید. ۳- شما در حدّی که نیاز است به مادرتان کمک کنید، بکنید، ولی خودتان را مشغول این باورها ننمایید که بخواهید از این طریق مبارزه با نفس کرده باشید، کارهای مهم‌تری دارید به آن‌ها پردازید. ۴- تا فرصت از دست نرفته در کسب معارف و اخلاق فاضله خود را پیور کنید. تأمل در نامه‌ی ۳۱ نهج‌البلاغه (نامه‌ی حضرت‌علی «علیه‌السلام» به فرزندشان امام حسن «علیه‌السلام») را توصیه می‌کنم. موفق باشید